ubique emergere cœpit falsa doctrina perfidorum et
et in perniciosos errores abduci. Nisi ergo vestis
Sequitur Christum, non filii hominis; et bene
fit ejus familiarem, non habebitis vitam in vobis.
Deo equidem gratias ut nostrum omnes vestris fide.
sed quantum fieri potest, ut esse, aut dilectum esse
potest! Volumus audienda sermone vitæ, propter
pondus corporis et sanguinis Christi signabilis, nos
frequentandis sanctorum conspectibus exercentur,
fallemur illis contingit, quadam vitæ fide esse,
ice. Nam nobis illa, quam vestrorum invenisse non
cor abundet est, relictis vobis omnibus omnino fide com
parent inventurum pietatis impetrande. Nunc tem
pi est temporis destri fidelium sanctorum, ne dicam
secundum, ut vivamus cum sanctis, an inter pro solu
mos, adsunt piis concionibus, et Theologis dudum
concedant de Dominica cœnam offerunt sacrificium
laudis: an multis annis jejunia dant, cum multum
putent interesse. Quid? Ingnosce, cui probe perspe
cta est curæ nostræ prava vitas, sine gravi conscientia pi
scere mortem grandescet. Ut enim, qui ipsis desiderati
sunt frequentes conveniunt in Ecclesia, et prædi
dentes, et peculiam ejus tribentes, hoc ad ipsis recordatio
nem facium. Sed unde intelligere sermonem meum alta
quis mentat. Non erat consilium nunc ipsa pueri
rum Accipito Redactorum, ignosce hominis inepto fen
tu se, sed amantis Vale Hagæ Comitum: Bremæ 1573 Ma
tutina tua conjugem et Dorotheam jactam Politer Polite
amicam. [Bremae, pridie Cal. Augusti 1573] Johannes Molanus.

211

[= Ascr. a. 7: Nr. 229]

Ad M. Joh. Polyandro. Eunde
Pax Christi.

Vinis me scribendi in mentem, dilecte Polyander. jam ex
nim gentinas abiere libenter accepi, dum ipse litteras
Neque, et quid primum fricem cognito. Ipse Prosti
rum amici sui non posunt: qui ipse eodem dolo
re, quem videam patriæ nostræ omnia eis Cobbo
Rogerii Medici, pro illis adversari esse, quod nec et
bonis mentem, et secretis effrenerent. Sed hoc civili
lad Remedio adjuvam quæ eos immoderatus spes
præcidit et nostræ gentes gaudeant, quæ Jeremias

insolens et ingrata est. Ad sive veteris vitae semitam vero
est, et ad quietem veteris τῆς κοινῆς βουλῆς consilio
redivit? Non placet nobis vestra mansueta, si quid non tu
tuae, parvi, frangitur parvis, nisi frangis sit distribui
vel sortiri? Philippus Melanthon. Si eos debuit prudentia
cautiores facere, quidnam ut praecipuum eum Christi
bravium quaerant in edictis? Sed observata jam gravium
ut ministrorum et prophetarum et apostolorum, quorum
sic confixa, confessata, ut potuit protis inertibus
bellatis. Non fident id fata τάξιν νεκρῶν quae sed
exactoribus, sed pereos pastores ad culpas vitiis prima
se et peregrino non potest imputari, et sic ne sit ἐν βῆ
πεῖς πεῖς ἐν ἔλαι, quae ait. Sic vel Christum an pastor sive in
gruentes admittere et, in illum tota facti cuique videre
et, nec ego propterea cunctorum ad viam sed Domini
accessero: Nam ergo in nostris vitiis quod ad legis
fermenti et ceteris, quibus per praeceptis nostri adhuc
incumbunt, illud vobis debuit operet, nostros et Ecclesiae
Dei, et puritate doctrine, laudem vestrae quam
proxime accedere. Jam pulchrum cernere, qui de seri
ta conversatione nostra, hic baptismum, et hic pro
vocem frangunt, hic docentes, et hic gravis agunt.
Hic partem eandem nobis unoquoque, et hic me
do fratres agnoscunt, ac sit ut unum jedex dum esse
disedere tamen mihi videntur ab amplex. Theologia
quae praecipit: Mortales leges caeremoniis obstrue
vere. Satis certum est, eos labore nostro pur
tam gloriam ad vos transferre, et hic quasi pro
judicio certum nostrum praegravare, non dubitare ac
scalesca, quae Bremae est nihil convenisse caere
nia conventibus interesset. Ad tem igitur: hoc ad
Christum ascendenti, non facile vanscam movere
magnum, et item alter insignis externis, praes
tim si adsint duo exquisite sapientis appetitum
tamen famos justitiae deixai τὸ ἄγκυλον τῆς ἀρε
τῆς εὐσεβοῦς διάβασιν ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. De
precibus quidnores, faciemus sedulo. Si autem Luce
ut faciens Deo omnipotens, sic precantibus, jamque
multis perdidit in caparione vitiis suis: tamen quid

ipse jussit, πλὴν τὰ τε πρὸς ἐν χρῆναι, καὶ μὴ ἐκκαλεῖν, facere,
et quod jussi sumus, et providentiae permittentes eventum
illum ad providentiam, sed inde agendum Dno in ter-
pellat. Hodie cepi Tabellam, per quem accepse estne nostro
Nisio et quibusdam studiosis ad ea scribi, et spondere se
quaeuis subinde negotium facessunt, satis aliquot ne-
gotiosi. Quod nos amas, multum facis, at illas, qui in
vie amicis causas sane non agnosco, sed hoc illud est
quod ait in legibus Plato. Τὸ φιλοῦντα περὶ τὸ φιλούμενον
ὁ φιλοῦν. Pater ergo unus Christi spiritus, per
quem domicilium habet, id est pater, satis efficax quid,
fortis est, neque dissolvetur, neque incertis amoris,
quo velut indissolubili nexu et cum Christo bono
nostro: et inter nos devinctos sumus. De caetera in
Ant. Ambrosius, et de Ecclesiae statu scribam alias,
plus otii nacti, nunc valete vir Humanissime, cum
horrestissima consuge, cui Dominus ὁμόφρονα faciat,
Amen. Salutem dic amicis, praesertim piis. Alia
non, nisi quid adnexi accidat, et si Deus rebus du-
bium mihi vos ait. Salutem praeter Dn. Ach-
ri Alberto et Dn. Cons. Medmaeno, et Dominorum me
Hoseth, Dn. Johanni Constordam, et illustri a Corvin
et Sorori Vh. Jacobi Comelini, et Hodie matri, quae
nunc omnes in Lacta sunt, amissis è conspectu Ma-
ritis. Vrbe nostra die Calend. Augusti anno ch. 10
LXXIIII.

Vterorum Epstos
Johannes Melanq.

M. Jacobo Mylio

Pax Christi.

212)

[= Ascr. a. M:
N. 250]

Perfluit ut intellexi Vir noster Jason ejus amabili,
quae simul à nobis, quique dicunt ur, omnia ei ante
suscepit, facile ut intelligam, quae non sim loco apud
istum Dum amicitiae in nobis. Sed illorum ora-
tor alia, qui aequale disturbandi vim consequ[illegible]
runt dum elegante dictione prophanos praetes: velut
dat rem Hovius immittere molientur. Equidem
quod ecclesiae pacem, laudo: sed nostri illud Cal-
vis. Contra verbis nolo contendere verbis. Sortie